

בש"פ 5246/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5246/14

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק עמ"ת 52413-07-14 שניתנה ביום 28.7.2014 על ידי כב' השופט אהרן פרקש

בשם המבקש: עו"ד נסאר מסיס

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (סגן הנשיא א' פרקש) מיום 28.7.2014 בעמ"ת 52413-07-14 בגדרה הוחלט על קבלת ערר המשיבה ועל הותרת המבקש במעצר עד תום ההליכים נגדו.

1. נגד המבקש, קטין יליד 1997, הוגש כתב אישום המייחס לו, ולנאשמים אחרים (קטינים אף הם), עבירות של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והתפרעות. בכתב האישום נטען, כי ביום 4.7.2014 בשעות הערב, החלה התפרעות בכניסה לשכונת אום טובה, שבמהלכה עשרות צעירים יידו אבנים לעבר כוחות המשטרה שנכחו במקום. עוד נאמר, כי במהלך האירועים הובערו עגלת אשפה וצמיג ונורו זיקוקים לעבר כוחות המשטרה. נטען, כי במהלך האירוע המתואר, המבקש, בעודו רעול פנים, יידה כשש אבנים לעבר כוחות המשטרה. בד בבד עם הגשת הבקשה הגישה

עמוד 1

המשיבה בקשה למעצרו של המבקש, ושל הנאשמים הנוספים, עד לתום ההליכים נגדם.

2. עובר להחלטה בבקשה להארכת מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים, הוגש בעניינו תסקיר מעצר. בתסקיר נבחנו שתי חלופות מעצר שהציעה משפחתו של המבקש - האחת בבית הוריו, בפיקוחם ובפיקוח אחיו ורעייתו, והשנייה בבית אחותו, המתגוררת עם משפחתה בשכונה סמוכה. בתסקיר נאמר, כי יש להעדיף את החלופה הראשונה שהוצעה. הדברים נאמרו, בין היתר, בהתבסס על הרושם החיובי שהותירו הורי המבקש ואחיו, על כך שמדובר במשפחה שומרת חוק, אשר הביעה התנגדות נחרצת להפרות הסדר שאירעו ולעימותים עם כוחות הבטחון. נוכח האמור, בהתחשב בכך שהמבקש נעדר פלילי, ונוכח ההתרשמות כי חווית המעצר תהווה עבור המבקש גורם מרתיע מפני הפרת הוראות בית המשפט ומפני מעורבות בהפרות חוק - המליץ שירות המבחן לשחררו למעצר בית מלא בבית הוריו.

3. בהחלטתו מיום 27.7.2014 הורה בית המשפט לנוער בבית משפט השלום בירושלים (סגן הנשיאה ג' ארנברג) על שחרורו של המבקש והנאשמים הנוספים לחלופת מעצר בתנאים מגבילים. בית המשפט עמד על כך שבהחלטה קודמת קבע בית המשפט שקיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למבקש ולנאשמים הנוספים, וכן כי קיימת עילת מעצר נוכח אופי וחומרת העבירות המיוחסות להם, בפרט בהקשר של אירועי השעה. לצד זאת נאמר, כי בהתחשב בתסקירי המעצר החיוביים, ומאחר שהמדובר בנאשמים קטינים הנעדרים עבר פלילי, יש מקום להורות על שחרורם לחלופות מעצר, לפי המלצות שירות המבחן. לפיכך, הורה בית המשפט על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר בבית הוריו.

4. בהחלטתו מיום 28.7.2014 קיבל בית המשפט המחוזי את ערר המשיבה על החלטת בית המשפט לנוער, והורה על מעצרו של המבקש (והנאשמים הנוספים) עד תום ההליכים נגדם. תחילה עמד בית משפט קמא על כך שיש לבחון את בקשת המשיבה על רקע העובדה ש"איננו נמצאים במצב של ימי שגרה רגילים", שכן בעקבות אירועי השעה החל גל של התפרעויות והפרות סדר ברחבי המדינה וכי "בתקופה שכזו של מתיחות ביטחונית והפרות סדר נרחבות, אין מקום לגלות גישה סלחנית למשתתפים בהפרות סדר ומיידה האבנים העלולים לפגוע בשוטרים הממונים על אכיפת הסדר". נאמר, כי בעבר, ובנסיבות דומות, בהן הפרות הסדר שטפו את הארץ וכללו אלימות מסוכנת כלפי כוחות הבטחון, הביע בית משפט זה עמדתו, כי אין מנוס ממעצרו של המעורבים בהפרות הסדר עד לתום ההליכים, אף אם מדובר בקטינים (בין היתר הפנה בית המשפט לבש"פ 379/09 מדינת ישראל נ' פלוני (14.1.2009)). נאמר, כי הדברים יפים גם לענייננו, וציין כי על בתי המשפט ליתן גיבוי "חד משמעי" לכוחות הבטחון. בנוסף ציין בית משפט קמא, כי קיימת בעיה ממשית בשחרורו של המבקש (והנאשם נוסף) לבית הוריהם המתגוררים במקום שבו אירעו ההתפרעויות. לצד האמור, הדגיש בית משפט קמא שייתכן שיהיה מקום לשקול מחדש את אפשרות שחרורם של הנאשמים לחלופה לאחר שהרוחות תרגענה.

כלפי החלטה זו הוגשה הבקשה שלפניי.

5. בבקשה נטען, כי בית משפט קמא שגה משלא נתן משקל מספק לעובדת היותו של המבקש קטין, גם אם על סף גיל הבגרות, הנעדר כל עבר פלילי. המבקש מלין על כך שבית משפט קמא לא אבחן בינו לבין הנאשמים האחרים, שכן בעוד כתב האישום מייחס לו יידי של שש אבנים כלפי כוחות המשטרה, הרי שלגבי נאשם אחר נאמר שיידה כ-30 אבנים ואילו לנאשם אחר מיוחסת עבירה נוספת של התפרעות. עוד נאמר, כי בית משפט קמא העניק משקל לכך שהחלופה אליה שוחרר על-ידי בית המשפט לנוער היא במקום בו התרחש האירוע המתואר בכתב האישום, אךהתעלם

מכר שהמבקש הציע חלופה, בבית אחותו, מחוץ לכפר.

דיון והכרעה

6. לאחר העיון באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות מאחר שהיא אינה מגלה עילה להתערבותו של בית משפט זה. מעיון בבקשה עולה, כי היא אינה עומדת באמות המידה אשר הותוו בהחלטותיו של בית משפט זה לקבלת רשות ערר ב"גלגול שלישי": הבקשה אינה מעלה סוגיה משפטית עקרונית ואינה מעוררת סוגיה אחרת בעלת חשיבות ציבורית. גם אין מדובר במקרה שנסיבותיו הן ייחודיות באופן שיצדיק מתן רשות ערר. בענייננו נחלקו הערכאות הקודמות בשאלת היתכנותה של חלופת מעצר בעניינו של המבקש וזאת, בין היתר, על רקע נסיבותיו הקונקרטיים והאירוע בו היה מעורב. בעוד בית המשפט לנוער סבר שאף שקיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למבקש בכתב האישום ואף שקמה עילת מעצר, יש מקום לשחררו לחלופת מעצר; בית משפט קמא, לעומת זאת, סבר כי חומרת העבירות, נסיבות ביצוען ואופייה של החלופה אינם מאפשרים את שחרורו של המבקש, בשלב זה, לחלופת מעצר, וזאת גם בהתחשב בעמדה שהביע בית משפט זה כלפי מעצרו של קטינים בעבירות מהסוג המיוחס למבקש. ברי, כי מצב זה בו הובעו עמדות שונות ביחס לאפשרות שחרורו של המבקש לחלופה שהוצעה, אינו מעורר, שלעצמו, שאלה עקרונית או מלמד על נסיבות מיוחדות (וראו גם בש"פ 5809/13 פארס נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (8.9.2013) בו נאמר כי אין בעצם מתן החלטות מנוגדות בידי הערכאות הקודמות כדי להצדיק מתן רשות ערר). נראה, כי הדברים אמורים ביתר שאת מקום בו החלטת בית משפט קמא עולה בקנה אחד עם פסיקותיו של בית משפט זה במקרים דומים.

לבסוף, נראה כי יש מקום להדגיש שבית משפט קמא לא סתם את הגולל על אפשרות שחרורו של המבקש לחלופת מעצר, אלא קבע שנסיבות המקרה, על רקע אירועי התקופה האחרונה, אינן מאפשרות את שחרורו של המבקש לחלופה. כלומר, בית משפט קמא לא שלל את האפשרות, כי עם ירידת המתח והתמתנות הפרות הסדר שפשו באזורנו, ניתן יהיה לבחון את אפשרות שחרורו של המבקש לחלופה.

7. בנסיבות אלה, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ד' באב התשע"ד (31.7.2014).

ש ו פ ט